

Sygn. akt **VI RCa 329/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2016 roku

Sąd Okręgowy w Olsztynie VI Wydział Cywilny Rodzinny w składzie:

Przewodniczący: SSO Waldemar Pałka

Sędziowie: SO Elżbieta Schubert

SR del. do SO Robert Kłosowski (spr.)

Protokolant: sekretarz sądowy Joanna Niedzielska

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2016 roku w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa **K. D.**

przeciwko **I. D. i małoletniej W. D.** reprezentowanej przez matkę **B. D.**

o obniżenie alimentów

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie

z dnia 10 listopada 2015 roku

sygn. akt III RC 238/15

I. Apelację oddala.

II. Zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1200 zł (tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Sygn. akt VI RCa 329/15

UZASADNIENIE

Powód K. D. wniósł o obniżenie alimentów zasądzonych od niego wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 22 września 2014 r. w sprawie III RC 724/14 na rzecz I. D. z kwoty po 900 zł miesięcznie do kwoty po 300 zł miesięcznie oraz alimentów zasądzonych na rzecz W. D. z kwoty po 700 zł miesięcznie do kwoty po 300 zł miesięcznie. Żądał również zasądzenia od pozwanych na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, a także kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wniesionego powództwa K. D. wskazał, że wbrew ustaleniom Sądu Rejonowego w sprawie III RC 724/14 prowadzona przez niego działalność gospodarza od 2012 r. nie przynosiła oczekiwanego zysku, co wpływało na sukcesywne pogorzenie jego sytuacji materialnej i w konsekwencji spowodowało zaprzestanie prowadzenia działalności gospodarczej z końcem 2014 r. Wskazał, iż po likwidacji firmy sprzedał narzędzia służące mu do prowadzenia działalności, a od dnia 5 stycznia 2015 r. jest zarejestrowany w Urzędzie Pracy jako bezrobotny. Od dnia

12 lutego 2015r. przysługuje mu prawo do zasiłku wysokości 997,32 zł brutto miesięcznie w okresie pierwszych 90 dni, natomiast później zasiłek będzie wynosił 783,12 zł brutto miesięcznie. K. D. podał również, iż ponosi również bieżące koszty swojego utrzymania w postaci wydatków na wyżywienie (500 zł), czynsz (300 zł), ubranie (150 zł) oraz kosmetyki i środki czystości (50 zł). W konsekwencji powód podniósł, iż opisane okoliczności doprowadziły do istotnej zmiany stosunków po stronie powoda, wpływając na jego sytuację finansową. Suma przedstawionych wydatków na utrzymanie w połączeniu z wysokością osiągniętych dochodów wskazuje, iż nawet przy obniżeniu alimentów do wnioskowanych kwot powód nie będzie w stanie zaspokoić swoich podstawowych potrzeb. (k. 2-3)

B. D., działając w imieniu małoletniej W. D. oraz pozwanej I. D., w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniosła, iż powód zataja swoje rzeczywiste dochody i wskazuje je na poziomie znacznie niższym od faktycznych. Zdaniem strony pozwanej można przypuszczać, że powód dorywczo świadczy usługi związane z prowadzoną wcześniej działalnością gospodarczą. Jak wynika z PIT – 36 w 2014 r. osiągnął on dochód 216473,20 zł, przy czym podał jako rzekomy koszt uzyskania przychodu kwotę 202810,76 zł. Wskazana kwota jest zdaniem pozwanej fikcyjna. Podała ona również, że powód posiada majątek w postaci nieruchomości, na której buduje dom jednorodzinny.

Odnosząc się zaś do potrzeb pozwanych B. D. podała, że na utrzymanie małoletniej W. potrzebna jest kwota 1800 zł miesięcznie. Małoletnia jest uczennicą Gimnazjum w D. w klasie dwujęzycznej, a ponadto uczęszcza do VI klasy Szkoły (...)w O.. Na jej wydatki składają się kwoty : około 600 zł na wyżywienie, około 380 zł wydatki na szkołę i 320 zł za zajęcia dodatkowe z matematyki i chemii.

I. D. studiuje na Uniwersytecie (...). Sam czynsz i rachunki wynoszą około 900 zł miesięcznie. Opłata za studia wynosi 390 – 430 zł miesięcznie. Pozwana I. D. obecnie pracuje dorywczo. B. D. przekazuje jej jednak co miesiąc kwotę 2300 zł. na utrzymanie. Matka pozwanych w związku z tym korzysta z pomocy finansowej rodziny. Jej miesięczny dochód wynosi kwotę 2500 zł, natomiast zaświadczenie o wynagrodzeniu uwzględnia wszystkie nadgodziny i trzynastą pensję, dlatego wskazuje wyższą kwotę, tj. 3974 zł. Z wynagrodzenia matki pozwanych dokonywane są potrącenie w kwocie 300,81 zł z tytułu pożyczki z Funduszu Świadczeń Socjalnych oraz z tytułu pożyczki z (...) w kwocie 500 zł. Koszty utrzymania domu matka pozwanych określiła na kwotę 800 zł.(k. 26-31)

Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 10 listopada 2015 r. sygn. akt III RC 238/15 oddalił powództwo powoda oraz zaś koszty procesu pomiędzy stronami wzajemnie zniósł.

Sąd ten ustalił, iż powód K. D. oraz matka pozwanych B. D. byli małżeństwem, które wyrokiem Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 24 marca 2011r. w sprawie o sygn. VI RC 2468/09 zostało rozwiązane przez rozwód. W wyroku rozwodowym Sąd orzekł o obowiązku alimentacyjnym pozwanego na rzecz obu małoletnich wówczas córek (pozwanych) ustalając jego wysokość na kwotę po 500 zł miesięcznie. Następnie wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 22 września 2014 r. w sprawie o sygn. III RC 724/14 alimenty należne pozwanym od powoda zostały podwyższone do kwoty po 700 złotych miesięcznie na rzecz małoletniej W. D. i kwoty po 900 złotych miesięcznie na rzecz I. D..

Jak dalej ustalił Sąd Rejonowy powód w tym czasie był osobą zdrową i prowadził działalność gospodarczą w zakresie usług dekarских. Firma prowadzona przez powoda zatrudniała dwóch pracowników z wynagrodzeniem 1680 zł brutto miesięcznie. Działalność ta przynosiła jednak straty - w 2012r. wyniosła ona 7571,50 zł, natomiast w 2013r.- 3696,93 zł. Zdarzały się przestoje pomiędzy kolejnymi pracami. Powód zakończył spłatę zaległości na rzecz ZUS. W tym czasie powód dysponował samochodem marki V. (...) rocznik 1996r. Koszt zakupu paliwa wynosił kwotę 900 zł miesięcznie.

Sąd Rejonowy ustalił również, iż powód K. D. mieszkał w wynajmowanym mieszkaniu i jednocześnie prowadził budowę domu jednorodzinnego dla siebie. W budowie pomagali mu zatrudnieni pracownicy. Do czasu wydania

orzeczenia w sprawie III RC 724/14 na materiały budowlane powód wydał kwotę około 32.000 zł. Średnie koszty utrzymania powoda wynosiły 3055 zł.

W zakresie sytuacji osobistej powoda Sąd Rejonowy ustalił, iż w czasie orzekania w sprawie III RC 724/14 (wrzesień 2014) o alimentach na rzecz pozwanych K. D. był w nowym związku, ale nie mieszkał razem ze swoją partnerką. Partnerka powoda mieszkała razem z dziećmi w Ł. i pracowała w przedszkolu jako pomoc techniczna. Powód spędzał u niej weekendy oraz 2 – 3 popołudnia w tygodniu.

Sąd Rejonowy ustalił również, iż w czasie orzekania o alimentach w sprawie III RC 724/14 (wrzesień 2014) pozwana I. D. miała (...) lat. W roku akademickim 2013/2014 rozpoczęła studia na kierunku socjologia stosowana i antropologia społeczna na Uniwersytecie (...). Studia te odbywały się w systemie dziennym. W roku szkolnym 2014/2015 pozwana postanowiła zmienić kierunek studiów. Naukę nadal jednak pobierała w W. w trybie stacjonarnym. Zajęcia odbywały się w dni robocze. Opłata za stancję wynosiła 750 zł miesięcznie. B. D. przekazywała córce kwotę 1000 zł miesięcznie. Wskazana kwota, poza opłatą za mieszkanie, obejmowała także zakup przez pozwaną żywności i koszt karnetu na siłownię i basen. Kwotę tej samej wysokości pozwana otrzymywała od babki macierzystej. Całkowity koszt jej utrzymania wnosił około 2500 zł miesięcznie.

W zakresie sytuacji małoletniej pozwanej W. D. Sąd Rejonowy ustalił, iż w czasie orzekania o alimentach w sprawie III RC 724/14 (wrzesień 2014) małoletnia W. uczęszczała do (...) klasy Gimnazjum. Koszt zakupu podręczników dla W. wynosił 800 zł. Małoletnia uczęszczała dodatkowo do szkoły (...). Nie miała własnego instrumentu, wobec czego korzystała z wypożyczonego. Koszt wypożyczenia wynosi 100 zł rocznie. W. uczęszczała również na dodatkowe zajęcia z języka angielskiego i informatyki, których koszt wynosił 320 zł miesięcznie. W zakresie sytuacji zdrowotnej Sąd Rejonowy ustalił, iż W. D. we wrześniu 2014 r. pozostawała pod opieką poradni laryngologicznej w związku z problemami ze słuchem. Koszt zakupu leków wynosił miesięcznie 20 – 30 zł.

Z kolei B. D. we wrześniu 2014 r. pracowała w jako nauczyciel osiągając dochód 3974,32 zł netto miesięcznie. Matka pozwanych spłacała dwie pożyczki w ratach po 300,81 zł i 420 zł miesięcznie. Posiadała samochód marki O. (...) rocznik 2011r. Koszt zakupu paliwa wynosił kwotę 500 zł miesięcznie. Opłata za energię elektryczną wynosiła wówczas średnio 140 zł miesięcznie, zaś opłaty za gaz 500 zł w sezonie grzewczym i 100 zł poza nim. B. D. kupowała drewno na opał na zimę za kwotę około 2500 zł.

W dalszej kolejności Sądu Rejonowy ustalił, że obecnie powód K. D. zlikwidował prowadzoną przez siebie firmę i od 5 stycznia 2015 r. jest zarejestrowany w Urzędzie Pracy jako bezrobotny. Od dnia 12 lutego 2015 r. przysługuje mu prawo do zasiłku, którego wysokość wynosi 783,12 zł brutto miesięcznie. Powód nadal świadczy usługi dekararskie, jednak bez rejestracji swojej działalności. Koszt pokrycia dachu wynosi w ramach jego pracy kwotę 90 zł za metr kwadratowy. Nadto powód pożyczył środki pieniężne na dalszą budowę domu jednorodzinnego, który obecnie jest na etapie stanu surowego otwartego. Powód nie ma żadnej zaległości na rzecz ZUS i Urzędu Skarbowego.

Odnośnie sytuacji osobistej powoda Sąd Rejonowy ustalił, iż mieszka on obecnie u swojej konkubiny razem z jej dziećmi z poprzedniego związku. Stan zdrowia powoda uległ pogorszeniu. Doznał urazu kolana prawego, zaś w lewym ma stan zwyrodnienia, poddany został artroskopii.

K. D. nie utrzymuje żadnego kontaktu z córkami. Nie przekazuje im prezentów ani nie składa im życzeń z okazji ich uroczystości i świąt. Jedynym jego wkładem w utrzymanie córek są alimenty, które płaci regularnie. Nie jest prowadzona egzekucja komornicza.

Odnośnie sytuacji pozwanej I. D. Sąd Rejonowy ustalił, iż jest ona obecnie zdrowa i studiuje na (...) roku kierunku (...)i studia (...) na Uniwersytecie (...). Planowany termin ukończenia studiów przewidziany jest na 30 września 2018 r. Pozwana studiuje również zaocznie w (...) Szkole (...). Opłata za szkołę wynosi około 400 zł miesięcznie. I. D. wynajmuje mieszkanie razem ze współlokatorką i płaci z tego tytułu kwotę 750 zł miesięcznie plus rachunki. Ponosi również koszty opłat za bilety ok. 140 zł za kwartał. Sama przygotowuje sobie posiłki. Ponadto otrzymuje jedzenie od matki. Z uwagi na słaby standard akademików pozwana nie rozważała zamieszkania w nich. Jej łączne koszty

utrzymania to około 2000 zł miesięcznie. Środki na utrzymanie pozwanej przekazuje jej matka. Pozwana podejmuje prace dorywcze w klubokawiarni dla dzieci. Maksymalny dochód z tego tytułu osiągnęła w kwocie 600 zł.

W zakresie sytuacji małoletniej W. D. Sąd Rejonowy ustalił, iż małoletnia ma obecnie (...) lat i uczęszcza do (...)klasy gimnazjum. Jest to szkoła dwujęzyczna. Nadal jest pod opieką poradni specjalistycznej w związku z wadą słuchu, ale nie nosi aparatu słuchowego. Małoletnia W. nie chodzi już do szkoły (...). Obecnie uczęszcza do P. (...). Dodatkowo ma korepetycje z matematyki i chemii. Ich koszt wynosi 40 zł za godzinę.

Odnośnie obecnej sytuacji matki małoletnich powódek Sąd Rejonowy ustalił, iż B. D. nadal pracuje jako nauczyciel z wynagrodzeniem 3552,87 zł netto miesięcznie. Dodatkowe kwoty otrzymuje w związku z organizowaniem ferii i kolonii. Dochód z tego tytułu wynosi około 800 zł za kolonię. Nadal spłaca pożyczki z kasy zapomogowo – pożyczkowej i funduszu socjalnego. Matka pozwanych korzysta z pomocy materialnej rodziny. Jej matka przekazuje jej co miesiąc kwotę 1000 zł. B. D. razem z córką W. mieszka w mieszkaniu, które stanowi jej własność. Opłata za energię elektryczną wynosi około 200 zł za dwa miesiące, za fundusz remontowy wynosi 150 – 200 zł, a za gaz 600 zł w sezonie zimowym, zaś w sezonie letnim 200 zł. Opłata za wodę i ścieki wynosi 100 zł miesięcznie. Podatek natomiast wynosi 80 zł za kwartał, czyli 320 zł za rok.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy przyjął, iż powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd wskazał, że przedmiotem jego badania, stosownie do treści art. 138 kro były ewentualne zmiany w sytuacji stron od czasu ostatniego orzeczenia w przedmiocie alimentów. Zdaniem Sądu Rejonowego, od września 2014 r., tj. daty ostatniego orzeczenia o alimentach nie nastąpiły zmiany, których charakter przemawiałby za słusznością uwzględnienia powództwa.

Odnosząc się do powoływanego przez powoda pogorszenia stanu zdrowia i utraty dotychczasowego źródła dochodu Sąd Rejonowy wskazał, iż okoliczności te nie uzasadniają uwzględnienia powództwa. W ocenie Sądu Rejonowego zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy wskazuje bowiem, iż powód nadal świadczy szerokie usługi dekarские, jednak czyni to poza zarejestrowaną działalnością. Na powyższe wskazują w szczególności zeznania świadka P. S. (1) oraz to, że powód uregulował wszystkie zobowiązania wobec Urzędu Skarbowego i ZUS, co w ocenie Sądu Rejonowego nie byłoby możliwe, gdyby powód dysponował jedynie zasiłkiem dla osób bezrobotnych. Wykonywanie niezarejestrowanej działalności świadczy także o tym, iż stan obecny stan zdrowia K. D. nie jest przeszkodą do świadczenia przez niego pracy.

Zdaniem Sądu Rejonowego również obecna sytuacja osobista powoda, w tym okoliczność związania się z nową partnerką, nie rzutuje na jego możliwości spełniania świadczeń alimentacyjnych na rzecz córek. Partnerka powoda pracuje zarobkowo i w żaden sposób nie jest od niego zależna finansowo. Sąd Rejonowy podkreślił, iż powód nie jest osobą prawnie zobowiązaną do ponoszenia kosztów utrzymania dzieci swojej partnerki, które mogą uzyskać świadczenia alimentacyjne od swojego biologicznego ojca. Sąd Rejonowy uznał nadto, iż wspólne zamieszkiwanie powoda z „nową rodziną” poprawiło jego sytuację, albowiem obecnie koszty utrzymania mieszkania dzielą się nie na jedną osobę, ale na kilka osób. Sąd Rejonowy nie dał przy tym wiary twierdzeniom powoda, iż zamieszkuje on oddzielnie, albowiem nie przedstawił on w toku postępowania żadnych dokumentów potwierdzających ten stan rzeczy, tj. ani umowy najmu, ani rachunków i opłat mieszkaniowych.

Niezależnie od powyższego Sąd Rejonowy nie dopatrył się również po stronie pozwanych takich zmian, które uzasadniałyby obniżenie zasądzonych alimentów. Sąd podkreślił, iż pozwana I. D. pomimo pełnoletności nadal kontynuuje naukę i wymaga pomocy finansowej. W przypadku małoletniej W. D., zdaniem Sądu Rejonowego, ustalony w niniejszej sprawie stan faktyczny nie tylko nie wskazuje na choćby minimalne zmniejszenie się jej usprawiedliwionych potrzeb, ale wręcz wskazuje na sukcesywne zwiększanie się jej usprawiedliwionych potrzeb. Małoletnia W. nadal uczęszcza do szkoły, która co prawda jest bezpłatna, ale małoletnia nadal chce rozwijać swoje zainteresowania, co z kolei generuje dodatkowe wydatki. Sąd Rejonowy podkreślił, iż to na rodzicach spoczywa obowiązek troszczenia się o fizyczny i duchowy rozwój dziecka i należytego przygotowania go do pracy dla dobra społeczeństwa, odpowiednio do jego uzdolnień. Dlatego należy uznać za usprawiedliwione dalsze alimentowanie

dziecka, które kontynuuje naukę, uczy się zawodu lub uczęszcza na kurs doskonalenia zawodowego. Co więcej, nawet zdobycie dwóch zawodów nie zwalnia rodziców od obowiązku świadczenia alimentów, jeżeli uprawniony podejmuje studia.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł powód K. D. zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego w całości i zarzucając wyrokowi Sądu I instancji:

I. błąd w ustaleniach faktycznych polegających na przyjęciu, że powód świadczy usługi dekarские bez rejestracji działalności, zaś udzielone mu pożyczki miały charakter bezwrotny,

II. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 138 kro poprzez jego niezastosowanie podczas gdy ustalony stan faktyczny wskazywał na zmianę sytuacji powoda,

III. naruszenie przepisów art. 233 §1 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, dokonanie wybiórczej i sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego oraz brak wszechstronnej oceny materiału dowodowego co doprowadziło z kolei do :

1. odmowy przyznania wiarygodności wyjaśnieniom powoda i wnioskowanym przez niego świadkom w szczególności poprzez :

a) błędną ocenę, że pożyczki udzielone przez świadka H. P. (1) miały charakter bezwrotnych,

b) błędną ocenę zeznań świadka D. P., który pozostając w relacjach koleżeńskich z powodem wskazywał na nierentowność działalności gospodarczej powoda oraz zaciąganie pożyczek u znajomych,

c) błędną ocenę zeznań świadka P. S. (1) poprzez przyznanie waloru wiarygodności,

2. błędną ocenę, iż powód mieszka ze swoją partnerką,

3. braku zważenia przez Sąd ustalonej okoliczności, iż wobec podjęcia przez pozwaną I. D. pracy dorywczej i uzyskiwanie dochodu w wysokości 600 złotych miesięcznie jej sytuacja finansowa uległa poprawie,

4. braku należytej oceny złego stanu zdrowia powoda,

5. wadliwą ocenę, że powód jest w stanie płacić ratę alimentacyjną w wysokości 1600 złotych miesięcznie, podczas gdy z przedłożonych dokumentów wynika, iż uzyskuje on dochód 780 złotych miesięcznie,

6. braku należytej oceny faktu, iż pozwana I. D., pomimo możliwości nie stara się o uzyskanie miejsca w akademiku,

W konsekwencji powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie alimentów zasądzonych od niego wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 22 września 2014 r. w sprawie III RC 724/14 na rzecz I. D. z kwoty po 900 zł miesięcznie do kwoty po 300 zł miesięcznie oraz alimentów zasądzonych od niego na rzecz W. D. z kwoty po 700 zł miesięcznie do kwoty po 300 zł miesięcznie. Powód wniósł również o zasądzenia kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwane I. D. oraz małoletnia W. D., reprezentowana przez swoją matkę B. D., w odpowiedzi na apelację wniosły o oddalenie wniesionej apelacji oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów postępowania za instancję odwoławczą.

W uzasadnieniu odpowiedzi na apelację pozwane podniosły, iż Sąd I instancji nie dopuścił się błędu w zakresie ustaleń faktycznych zarówno w zakresie prowadzenia nieewidencjonowanej działalności gospodarczej przez powoda, jak i również pomocy finansowej ze strony świadka H. P. (1). W pierwszym zakresie ustalenia Sądu znajdują oparcie w zeznaniach świadka P. S. (1), który w rozmowie telefonicznej z powodem przeprowadzonej w czasie po zakończeniu przez niego działalności gospodarczej i w czasie po przeprowadzeniu artroskopii kolana uzyskał od K. D. zapewnienie

zapewnienie wykonania usługi. Z kolei w zakresie pożyczek udzielanych przez świadka H. P. (1) pozwane wskazały, iż o ile one rzeczywiście miały miejsce to były przeznaczane nie na uiszczanie należności alimentacyjnych względem córek powoda, ale na budowę domu. Zdaniem pozwanych zakończenie działalności gospodarczej przez powoda należy pożytywać za formę rewanżu za podwyższenie alimentów nie zaś z powodu jej niedochodowości, zwłaszcza jeżeli uwzględni się wysokość uzyskiwanych przychodów za 2014 r. w kwocie 216.473,20 złotych. K. D. jednocześnie powołując się na złą kondycję finansową prowadzonej przez siebie firmy uzyskiwał dochody, które pozwalały mu na prowadzenie budowy domu jednorodzinnego i spłatę zobowiązań wobec ZUS i Urzędu Skarbowego. W ocenie pozwanych od września 2014 r., tj. od czasu konkretyzacji obowiązku alimentacyjnego względem pozwanych nie zaszły więc żadne zmiany, których charakter przemawiałby za zasadnością roszczenia powoda.

Sąd Okręgowy dodatkowo ustalił, iż w dniu 1 grudnia 2015 r. powód K. D. zawarł z firmą (...) – Zajazd – (...) umowę o pracę. Zgodnie ze wskazaną umową powodowi przysługuje miesięczne wynagrodzenie w wysokości 1750 złotych brutto oraz premia uznaniowa do 20 % płacy zasadniczej. Z kolei w dniu 2 lutego 2016 r. powód pożyczył od swojego siostrzeńca Ł. D. kwotę 50 000 złotych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Podniesione przez powoda w apelacji zarzuty nie są uzasadnione. W pierwszym rzędzie należy podkreślić, iż nie sposób jest zgodzić się z zarzutami apelacji dotyczącymi błędnego ustalenia stanu faktycznego niniejszej sprawy oraz błędnej oceny materiału dowodowego. Podniesione zarzuty wskazujące jakoby Sąd I instancji dopuścił się przekroczenia zasad swobodnej oceny dowodów, czy też dokonał oceny materiału dowodowego w sposób wybiórczy i wbrew zasadom doświadczenia życiowego nie znajdują żadnego uzasadnienia w świetle analizy akt niniejszej sprawy. Przeciwnie, poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne oraz analiza przeprowadzonych dowodów były prawidłowe, wszechstronne i dogłębne. Odpowiadały one wymogom niezbędnej staranności i rzetelności, zaś ocena zgromadzonego materiału dowodowego poczyniona została zgodnie ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

W szczególności podnieść należy, iż Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Sądu Rejonowego odnośnie stanu zdrowia i możliwości zarobkowych powoda wynikających z świadczenia usług dekararskich. Jak to trafnie wskazał Sąd Rejonowy poprzez odwołanie do ujawnionych w sprawie dowodów, w szczególności zeznań świadka P. S. (1), powód nadal posiada analogiczne jak wcześniej możliwości zarobkowe, albowiem w czasie trwania niniejszego postępowania, będąc po przeprowadzonym zabiegu artroskopii kolana i będąc zarejestrowany w Urzędzie Pracy zaoferował wskazanemu świadkowi wykonanie usług dekararskich podając konkretną stawkę, za którą wykona zleczone prace. Zeznania wskazanego świadka są spójne i logiczne. Zarzuty apelacji odnośnie oceny tego dowodu, a sprowadzające się właściwie do stwierdzenia, iż wskazany świadek jest „figurą procesową” nie mogą skutecznie podważyć prawidłowej oceny Sądu Rejonowego, tym bardziej, że w toku prowadzonego postępowania powód nie wniósł o przeprowadzenie jakiegokolwiek dowodu wskazującego na brak opisanej rozmowy, czy też jej inny przebieg.

Chybione są również zarzuty skarżącego związane z oceną zeznań świadka H. P. (1). Zauważyć należy, iż wbrew stawianym zarzutom Sąd I instancji nie ustalił, iż pożyczki na kwotę 4500 złotych udzielane rzekomo przez wskazanego świadka miały charakter pożyczek bezwrotnych, a jedynie wskazał, iż zeznania tego świadka są „mało wiarygodne” (k.166). Zdaniem Sądu Okręgowego ocena ta znajduje oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym oraz analizie okoliczności niniejszej sprawy zgodnie ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd Rejonowy przedstawił spójną argumentację na poparcie swoich ustaleń wskazując m.in. iż świadek H. P. (1) posiada niskie stałe dochody tj. 600 złotych renty, nadto obciążony jest świadczeniami alimentacyjnymi, a w toku prowadzonego postępowania powód nie przedstawił dowodów w postaci umów pożyczek oraz odpowiednich zgłoszeń podatkowych. Ocena ta zdaniem Sądu Okręgowego jest logiczna i nie stanowi przekroczenia zasad swobodnej oceny dowodów. Nadto podkreślić należy, iż rzekome pożyczki miały być udzielone na budowę domu powoda, a nie na pomoc powodowi w spłacie zobowiązań alimentacyjnych.

Na podzielenie nie zasługują również zarzuty błędnej oceny przez Sąd Rejonowy materiału dowodowego w zakresie sytuacji pozwanej I. D., w szczególności poprawy jej sytuacji materialnej wynikającej z możliwości wykonywania pracy dorywczej z dochodem 600 złotych miesięcznie. Otóż skrupulatna analiza protokołu rozprawy z dnia 15 września 2015 r. (k. 100v. – 101), co do treści którego strony nie wnosiły żadnych zastrzeżeń wskazuje, iż pozwana I. D. składając zeznania stwierdziła, że pomagała w klubokawiarni jedynie okresowo i jedynie na prośbę mamy swojej koleżanki i z tego tytułu najwięcej udało jej się zarobić kwotę 600 złotych. Pozwana przy tym jednoznacznie zastrzegła, że z uwagi na podjęcie nauki na drugim kierunku (studia dzienne i zaoczne) nie ma ona obecnie czasu na podjęcie pracy, a do wskazanej klubokawiarni teraz kogoś już zatrudniono. Przytoczone zeznania pozwanej w żaden sposób nie wskazują więc na podjęcie stałej pracy dorywczej przez pozwaną, wręcz przeciwnie wskazują na brak takiej możliwości. Zatem ustalenia Sądu Rejonowego w tym zakresie uznać należy za prawidłowe i znajdujące pełne potwierdzenie we właściwej ocenie materiału dowodowego.

Wskazać również należy, iż w ocenie Sądu Okręgowego nie zasługują na podzielenie zarzuty apelacji dotyczące naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 138 kro. Jakkolwiek formując zarzut w tym zakresie skarżący zdaje się nawiązywać do podnoszonych zarzutów dotyczących stanu faktycznego i oceny dowodów (zarzutów omówionych powyżej) to podkreślić należy, iż w ocenie Sądu Okręgowego od czasu ostatniego orzeczenia kształtującego zakres obowiązku alimentacyjnego powoda do momentu orzekania nie zaszły takie zmiany, które uzasadniałyby obniżenie zasądzonych alimentów na rzecz pozwanych.

Przypomnieć w tym miejscu należy, iż możliwości zarobkowych wpływających na wysokość obowiązku alimentacyjnego nie należy utożsamiać z faktycznie osiąganymi dochodami. Jest to bowiem pojęcie znacznie szersze, które nakazuje Sądowi ocenę hipotetycznego stanu poprzez ustalenie takich dochodów, które osoba zobowiązana do alimentacji, może i powinna uzyskiwać przy dołożeniu należytej staranności i przestrzeganiu zasad prawidłowej gospodarki oraz stosownie do swoich sił umysłowych i fizycznych. Jak ustalił Sąd Rejonowy, a ustalenie to podzielił Sąd Okręgowy powód nadal posiada możliwości zarobkowe w zakresie świadczenia usług dekarских, analogicznie jak we wrześniu 2014 r. gdy prowadził zarejestrowaną działalność gospodarczą. W tym zakresie jego możliwości zarobkowe nie uległy więc zmianie. Należy wskazać, iż również analiza zeznania podatkowego PIT -36 jakie powód złożył w Urzędzie Skarbowym za 2014 r, a więc za okres w którym po raz ostatni orzekano o alimentach wskazuje, iż powód wykazał w 2014 r. dochód na kwotę 13 662,44 złote, czyli średnio ok. 1140 złotych miesięcznie. Obecnie zaś dochód brutto powoda wg. przedłożonego zaświadczenia wynosi 1750 zł plus 20 % premii.

Sąd Okręgowy podzielił także ustalenie Sądu Rejonowego w zakresie usprawiedliwionych potrzeb pozwanych. Małoletnia W. jest obecnie o rok starsza i ma (...) lat. Nadal uczęszcza do Gimnazjum, do klasy (...) nadal uczęszcza na płatne zajęcia pozalekcyjne. Z uwagi na okres szybkiego wzrostu i rozwoju małej dziewczynki jej potrzeby z pewnością nie uległy zmniejszeniu. Pozwana I. D. z racji wieku i kontynuowania edukacji, tj. równoległych studiów dziennych i zaocznych nadal nie posiada zdolności do samodzielnego utrzymania się, a jej potrzeby również nie uległy zmniejszeniu.

W konsekwencji na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił apelację powoda uznając ją za bezzasadną.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. podstawie § 7 ust. 1 pkt. 11 i ust. 4 oraz § 13 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu w związku z § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.